

Süleyman Nahîfî'nin Mübâhase-i Kazâ ve Kader Adlı Eseri ve Tahlili

*Analaysis of Suleyman Nahîfî's Work of Prose Called Mubâhathe-i
Kaḍâ ve Kader*

Hilmi Kemal ALTUN

Arş. Gör. Dr., Adıyaman Üniversitesi, İslami İlimler Fakültesi, Kalam Ana Bilim Dalı
Research Asst. Dr., Adıyaman University, Faculty of Islamic Sciences, Department of Kalâm
Adıyaman | Turkey
kaltun42@hotmail.com
orcid.org/0000-0002-3583-5142

Makale Bilgisi Article Information

Makale Türü | Araştırma Makalesi Article Types | Research Article

Geliş Tarihi | 13 Ekim 2019 Received | 13 October 2019

Kabul Tarihi | 06 Aralık 2019 Accepted | 06 December 2019

Yayın Tarihi | 30 Aralık 2019 Published | 30 December 2019

Atıf | Cite as

Altun, Hilmi Kemal. "Süleyman Nahîfî'nin Mübâhase-i Kazâ ve Kader Adlı Eseri ve Tahlili
[Analysis of Suleyman Nahîfî's Work of Prose Called Mubâhathe-i Kaḍâ ve Kader]".
guifd 7/2 (Aralık 2019): 173-209
<http://doi.org/10.5281/zenodo.3594049>

İntihal | Plagiarism

Bu makale, iTenticate aracılığıyla taranmış ve intihal içermediği teyit edilmiştir.
This article, has been scanned by iTenticate. No plagiarism has been detected.

Copyright © Published by Tokat Gaziosmanpaşa University Faculty of Theology. Tokat, 60010
Turkey.
<https://dergipark.org.tr/guifd>

Öz

Edebiyat tarihimizde “Mesnevi Mütercimi” unvanıyla bilinen Mehmed Süleyman Nahîfî (ö. 1151/1738), yaklaşık doksan yıllık ömründe çeşitli devlet kademelerinde farklı görevlerde (yeniçerilik, sefir kâtipliği, şıkk-ı sâni defterdarlığı vb.) bulunmuş, hem nazım hem de nesir alanında pek çok eser kaleme almıştır. Hayatı, sanatı ve eserleriyle alakalı pek çok makale yazılan, çalışmalar yapılan Nahîfî’nin manzûm telifatından *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*’in –amatör sayılabilecek bir neşrin dışında- bu güne kadar ilmî bir çalışmaya konu olduğu bilinmemektedir. Bu açıdan eser üzerinde çalışılmayı hak etmektedir. Eserin gün yüzüne çıkmasını önemli kılan bir başka husus da kendi döneminin düşünce kodlarını yansıtmaya itibariyle taşıdığı değerdir. Nitekim Osmanlı ulemâsı üzerinde özellikle de XIII. ve XIV. yüzyıllarda Eş’arî düşüncenin baskın bir durumda olduğu bilinmektedir. Elimize ulaşan eseri üzerinden anlamaya çalıştığımız Nahîfî’nin ise bu akımın değil de Kemâlüddin İbnü’l-Hümâm (ö. 861/1457), Hızır Bey (ö. 863/1459) ve Taşköprizâde (ö. 968/1561) gibi Hanefî-Mâtürîdî yönü ağır basan âlimlerin bir devamı olduğu söylenilebilir. Bunun dışında müellifin konu bağlamında Cebriyye ve Kaderiyye mensuplarına yönelttiği eleştiriler de dikkate şayandır.

Anahtar Kelimeler: Kelam, Kazâ-Kader, İrâde, Mâtürîdilik, Nahîfî, Mübâhase-i Kazâ ve Kader.

Abstract

Sulayman Nahîfî (d. 1151/1738) who known as translator of Mathnawî in our history of literature, worked in various governmental positions (janissary, ambassador secretary, etc.) during his life of nearly ninety years. He also wrote many works both in verse and prose. Although many articles have been written about the life, art and works of Nahîfî, there isn’t any study about his work called *Mubâhathe-i Kaḍâ ve Kader* -except for an amateur publication- which is written in verse. In this respect, the work deserves to be studied. Another point that makes it important to come to light is that it reflects the codes of thought of its period. Being written in verse and coinciding with the last periods of the Ottoman Empire increases the importance of this work. On the other hand, it is a fact that Asharî thought is dominant among the Ottoman scholars who are seen as a natural continuation of Mâtürîdî tradition. In this respect, it can be said that Nahîfî is a continuation of the few Mâtürîdî scholars such as Ibn al-Humâm (d. 861/1457), Hızır Bay (d. 863/1459) and Tashkoprizâde (d. 968/1561). The author’s criticism of Jabriyya and Kadariyya members is also remarkable related to the subject matter.

Keywords: Kalâm, Fate and Destiny, Will, Mâtürîdî, Nahîfî, Mubâhathe-i Kaḍâ ve Kader.

GİRİŞ

Kazâ ve kader meselesi insanın anlamakta güçlük çektiği daha doğrusu anlamaya güç yetiremediği meselelerin başında gelmektedir. Nitekim konu bağlamında zikredilen kavramların gerek mahiyetine gerekse kapsamına dair dini metinlerde nakledilen bilgilerin beşer zihni açısından ihata edilebilirliğini söylemek güçtür. Esasında meselenin bilinemez oluşu beraberinde büyük bir gizem ve derin bir merak duygusuna sebep olmuş, bu nedenle de İslâm düşünce tarihi boyunca pek çok müellifin kazâ ve kaderi anlamaya yönelik çalışmaları hususi bir literatürün teşekkülüne zemin hazırlamıştır.

Meselenin İslâm düşünce tarihi açısından da önemi büyüktür. Nitekim akide temelinde ortaya çıkan ilk mezheplerin ayrışmalarında efâl-i ibâd bahsi altında ele alınan problemlerin başı çektiği söylenilebilir. Emevîler döneminde konunun siyasete alet edilmesiyle problem daha girift bir hal aldı. Fırkaların birbirini ithamı tekfire varan boyutlara ulaştı. Bunlar içerisinde Hicri V. Asra kadar uzantıları görülen, pasif bir beşer tasavvuru çizen Cebri düşüncenin diğerlerine nispetle uzun soluklu olmadığı söylenilebilir. Buna karşın insanın sorumluluğunu öne çıkarmakla insana müstakil bir değer ve kıymet atfetmiş olan Mu'tezilî düşünce bugüne kadar varlığını sürdürmüştür. Ancak burada da "bütün canlılar ihtiyârî fiillerini kendisi yaratır, bu tür fiillerin meydana gelişi Allah'ın yaratması ve kudretiyle ilişkili değildir"¹ diyen Mu'tezile bilginlerinin insanın lehine pozitif ayrımcılık olarak adlandırılabilir bir noktada yer aldıkları görülmektedir. Dolayısıyla her iki fırkanın ifrat ve tefrite kaydığı düşüncesiyle insanın işlemiş olduğu fiillerini kendi irâdesi ve Allah'ın yaratmasının bir sonucu olarak değerlendiren sünnî ekolün tarih boyunca ana akımı temsil ettiğini söylemek mümkündür. Ebû Hanîfe ile başlayan bu düşünce genel olarak Mâtürîdî ve Eş'arî bilginlerce benimsenmiştir. Lakin biraz daha detaylara inildiğinde Eş'arîlerin yükümlülük ve sorumluluğu mantıkî bir temele oturtabilmek için kesb teorisini benimsedikleri görülmektedir. Onlara göre insan için fiilin tercih edilmesinde etkili olan bir irade vardır, ancak bu irade de fiilin gerçekleşmesi anında Allah tarafından yaratılmıştır.² Buna göre fiilin üzerinde gerçek anlamda kulun bir tesirinden bahsetmek mümkün olmamaktadır. Dolayısıyla insan hür gibi görüne de aslında sadece belli bir fiili tercih etmek mecburiyetinde olmaktadır. Buradan anlaşıldığına göre Eş'arîler meseleyi ilâhî

¹ Nureddin es-Sâbüni, *el-Bidâye fî usûli'd-dîn*, trc. Bekir Topaloğlu, Mâtürîdiyye Akaidi (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 1988), 134-135.

² İsmail b. Hasan el-Eş'arî, *Kitabu'l-lum'a fî'r-reddi ala ehli'z-zeyyi ve'l-bid'a*, thk. Hammude Ğurabe (Londra: 1955), 47-48, 69-71; Ebû Bekir Muhammed el-Hasan b. Fûrek, *Mücerredü makâlâtî's-Şeyh ebi'l-Hasen el-Eş'arî*, thk. Ahmed Abdîrahmân es-Sâyih (Kahire: Mektebetü's-sakafeti'd-diniyye, 2005), 92-93; ayrıca bk. İsmail b. Hasan el-Eş'arî, *el-İbâne an suûli'd-diyâne*, thk. Hüseyin Mahmud (Kahire: Dâru'l-ensar, 1937), 23, 238.

ilim ve Allah'ın mutlak otoritesi temelinde ele almışlar, insanın fiilleri de dâhil olmak üzere hiçbir şeyin ilâhî ilmin ve Allah'ın umumî iradesinin dışına çıkamayacağını vurgulamışlardır. Lakin kendi içerisinde farklılıklar bulunsa da genel olarak Eş'arîlerin kanaatini yansıtan bu tavrın cebrî düşüncüyü ihsan eden bir yönünün olduğu aşîkârdır. Bu açıdan kelâm tarihinde Eş'arîler Cebriyye'ye yakın bulunmuş ve cebr-i mutavassıt olarak nitelendirilmişlerdir.³

Mâtürîdîler de kuldan meydana gelen her bir fiilin Allah'ın iradesi ve yaratmasıyla olduğunu kabul etmelerine⁴ karşın fiillerin meydana gelişinde müessir unsuru kulun kudret ve iradesini o fiile sarfetmesi⁵ olarak yorumlamışlardır. Söz gelimi Mâtürîdîliğin öncüsü konumunda⁶ olan Ebû Hanîfe, fiilin Allah'a nispetini insandaki gücün Allah tarafından yaratılması anlamında kullanmaktadır. Kulun fiile tesiri ya da fiilin kula nispetini mümkün hale getiren husus da ona göre kulun sahip olduğu gücü kullanabilme kabiliyetidir ki buna Mâtürîdî bilginler "ihtiyar" adını vermişlerdir.⁷ Görüldüğü üzere Mâtürîdîler insanın sorumluluk sahibi olabilmesi için kendisine ait bir irâdesinin varlığını zorunlu görmüşlerdir. Bütün bu anlayışlara ilave olarak Sûfilerin fiilleri kulun istîdâtı fitrîsine isnat ettikleri şeklinde bir yaklaşım söz konusudur.⁸ Nahîfî'ye baktığımızda Mâtürîdîliğin görüşlerini benimsediğini söylemek mümkündür. Ancak buradaki Mâtürîdîlikten kastedilen de bütünyle Eş'arîlikten ayrı ya da onun tam karşısında konumlanan bir Mâtürîdîlik şeklinde değildir. Makale boyunca onun mezhebi tercihi yapılan atıfların bu minvalde bir değerlendirme olduğunu belirtmekte yarar vardır.

Bununla birlikte şahıslar ve telif edilen eserler açısından bakıldığında Osmanlı ilim geleneği üzerinde Eş'arî düşüncenin baskın bir durumda olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim söz konusu coğrafyada verdikleri dersler ve kelâm literatürüne olan katkılarıyla tanınan Sa'düddin Teftâzânî (ö. 793/1390) ve Seyyid Şerîf Cürcânî (ö. 815/1413) gibi meşhur kelimcilerin Eş'arî anlayışın mümessilleri oldukları bilinmektedir. Bunun yanı sıra Molla Fenârî (ö. 834/1431)

³ Gelenbevi, "Allah'ın kudreti fiilin aslına, kulun kudreti fiilin vasfına taalluk eder" ifadesini Eş'ariyye'ye atfeder ve Eş'arîlerin cebr-i mütevassıt diye adlandırılmalarına bu ifadenin sebep olduğunu belirtir. Bk. İsmail Gelenbevi, *Hâşiye-i Gelenbevi ale'l-Celâl* (İstanbul: Matbaa-ı Âmiri, 1307), 211.

⁴ Ebû'l-Muîn en-Nesefî, *Tabsiratü'l-edille fî usûli'd-dîn*, nşr. Hüseyin Atay - Şaban Ali Düzgün (Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2003), 2: 281; Ali b. Sultan Muhammed Aliyyü'l-Kâri, *Şerhu'l-Fikhi'l-ekber*, trc. Yunus Vehbi Yavuz (İstanbul: Çağrı Yayınları, 2016), 77.

⁵ Aliyyü'l-Kâri, *Şerhu'l-Fikhi'l-ekber*, 80.

⁶ Ahmet Ak, *Büyük Türk Âlimi Mâtürîdî ve Mâtürîdîlik* (İstanbul: Bayrak Matbaası, 2008), 169.

⁷ M. Saim Yeprem, *Mâtürîdî'nin Akîde Risalesi ve Şerhi* (İstanbul: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 2015), 170-171.

⁸ Hilmi Kemal Altun, *Osmanlı Müelliflerince Yazılan Kazâ-Kader Risâleleri ve Taşkôprizâde'nin Risâle fi'l-Kazâ ve'l-Kader adlı Eseri* (Yüksek Lisans Tezi, Marmara Üniversitesi, 2010), 71

gibi Eş'arî-Mâtürîdî sentezini ortaya koymaya çalışan⁹ bilginlerin de varlığı görülmektedir. Eser ve müellifler üzerinden yapılan bir değerlendirmede Kemâlüddin İbnü'l-Hümâm (ö. 861/1457) ile birlikte ibrenin Hanefî-Mâtürîdî anlayışa doğru yöneldiğini görmek mümkündür.¹⁰ Böylelikle Osmanlı ilim havzasında Mâtürîdî düşüncenin kendisine yer bulmaya başladığı söylenilebilir. Öte yandan Maverâünnehir bölgesindeki Mâtürîdî kelâm anlayışının Fatih döneminde payitahta taşındığı ve onun zamanında kurulan Sahn-ı Seman Medreselerinde üst düzey ilimlerin okunmaya başlanmış olması da¹¹ bu düşüncelyi destekler mahiyettedir. Nitekim Fatih Sultan Mehmed'in Herat'ta bulunan meşhur bilgin Molla Câmî'den (ö. 898/1492) bir eser yazmasını istediğı, onun da bu talebe olumlu yanıt vererek *ed-Dürretü'l-fâhire*¹² adlı eseri yazıp gönderdiği belirtilmektedir.¹³ Bu açıdan düşünüldüğünde *Mübâhase-i Kazâ ve Kader* adlı eserini incelediğimiz Nahîfî'nin de Molla Fenârî, Hızır Bey (ö. 836/1459) ve İbnü'l-Hümâm ile başladığı düşünülen Mâtürîdî anlayışı¹⁴ devam ettirdiğini söylemek mümkündür.

Bu çalışmamızda öncelikle eseri modern yöntem ve usullerle ilim camiasına sunmayı amaçlıyoruz. Eserin transkripsiyonu ve doğru bir metnin tespiti için ülkemizde bulunan yazma eser kataloglarının taranması neticesinde ulaşılan nüshalar üzerinden bir çalışma yürütüldü. Osmanlıca olarak yazılan eserin Latin harflerine dönüştürülmesi için ülkemizde büyük oranda kabul görmüş olan transkripsiyon alfabesi kullanıldı. Bu alfabeye tablo halinde çalışmanın başında yer verildi. Günümüz Türkçesine göre dili ağıdalı, anlaşılması zor gelen metnin muhtevasının tahlili yapıldı. Dikkati çeken hususlara işaret edildi. Yapılan tahlile, uygun yerlerde yorumlar da eklenmek suretiyle içeriğin zenginleştirilmesine ve meselelerin arka planına ışık tutulmaya çalışıldı. Eserin muhtevası da başlıkla paralel olarak, kazâ ve kader meselelerini ihtiva etmektedir. Dolayısıyla tarafımızdan yapılan değerlendirmelerde de -gerek görülmedikçe- bu konularla iktifâ edilmiş, kelâmın diğer konularına girme lüzumu hissedilmemiştir.

⁹ M. Sait Özervarlı, "Osmanlı Döneminde Kelâm İlmi: Muhteva ve Yönelişler", *Osmanlı'da İlm-i Kelâm*, ed. Osman Demir v.dğr. (İstanbul: İsar Yayınları, 2016), 10-18.

¹⁰ Yusuf Şevki Yavuz, "Mâtürîdiyye", *Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi* (Ankara: TDV Yayınları, 2003), 28: 169.

¹¹ Osman Demir, "Osmanlı'dan Cumhuriyet Türkiye'sine Akaid-Kelâm Literatürü", *Türkiye Araştırmaları Literatür Dergisi* 14/27 (2016): 13.

¹² Ebü'l-Bekât Nureddin Abdurrahman b. Ahmed Molla Câmî, *ed-Dürretü'l-fâhire fî tabkiki mezâhibi's-süfiyye ve'l-mütekellimîn ve'l-hukemâ el-mütekaddimîn*, nşr. Nicholas L. Heer, Ali Musevî Behbehâni (Tahran: McGill University Institute of Islamic Studies, Danişgah-ı Tahran, 1980).

¹³ M. Sait Özervarlı, "Osmanlı Kelâm Geleneğinden Nasıl Yararlanabiliriz", *Dünden Bugüne Osmanlı Araştırmaları* (İstanbul: İSAM Yayınları, 2007), 198-199.

¹⁴ Yavuz, "Mâtürîdiyye", 28: 169.

1. SÜLEYMAN NAHİFÎ'NİN HAYATI VE ESERLERİ

1.1. Hayatı

Mesnevi mütercimi olarak bilinen Süleyman Nahîfî'nin künyesi Mehmed Süleyman b. Abdurrahman b. Sâlih'tir.¹⁵ Şiirlerinde kullandığı Nahîfî mahlasıyla meşhurdur. Muhtemelen 1665-66/1076'da İstanbul'da doğmuştur. Dedesi Yeniçeri Kâtibi Sâlih, babası vâiz ve şeyh Abdurrahman Muhyî Efendi'dir. Müstakimzâde Süleyman Sâdeddin Efendi (ö. 1202/1788)¹⁶ ile Nahîfî'nin amca çocukları oldukları belirtilmektedir.¹⁷

Nahîfî'nin iyi bir medrese tahsili yaptığı anlaşılmaktadır. Tercüme yapacak ve şiir yazacak bir seviyede Arapça ve Farsça dillerine hâkimdir. Ayrıca Hâfız Osman'dan hat dersleri aldığı ve icâzetli bir hattat olduğu kaydedilmektedir.¹⁸

Yeniçeri Ocağı kalemî olarak iş hayatına başlamasında onun kitabe ile ilgisinin rolü büyüktür. Önce kâtiplik görevi nedeniyle 1094 yılı Şaban ayında (Eylül 1683) Mısır'a ardından Revan, Tebriz, Nahcivan, Kazvin, Kâşân ve İsfahan'a giderek hem resmî görevlerde bulunmuş hem de oradaki ilim adamlarıyla görüşmüş, müzakerelerde bulunmuş ve onların takdirlerini kazanmıştır.¹⁹

1130/1718'de Macaristan'a tayin edilmiş orada patriklere karşı girdiği münazaralarda başarılı olmuştur. Macaristan dönüşünde kendisine devletin yüksek makamlarında görevler verilmiştir. En son tevdi edilen defterdâr-ı şıkk-ı sâni görevinden kendi isteğiyle emekliye ayrılmasının ardından 19 Cemâziyelevvel 1151'de (4 Eylül 1738) vefat etmiştir.²⁰

1.2. Eserleri

Damad İbrâhim Paşa tarafından *Ḥabîbü's-siyer* adlı eserin tercüme heyetine dâhil edilen Nahîfî, Mevlânâ Celâleddîn-i Rumi'nin *Mesnevî'sini* 18 yıl çalışarak manzûm bir şekilde Türkçeye çevirmiştir. Eser, Âmil Çelebioğlu tarafından *Mesnevî-i Şerîf: Aslı ve Sadeleştirilmesiyle Manzûm Nahîfî Tercümesi* adıyla üç cilt halinde yayımlanmıştır. Müellifin bunun dışında *Adâb-ı tarîkât ve Kavâid-i hakîkât*, *Hilyetü'l-envâr*, *Mirâciyye*, *Tahmîs-i Kâsîde-i Bürde*, *Kâsîde-i Lâmiyye*

¹⁵ Ömer Rıza Kehhâle, *Mu'cemû'l-müellifin* (Beyrut: Dâru ihyâit-türâs, ts.), 4: 265; Bağdathî İsmail, *Hedîyyetü'l-ârifin* (İstanbul: 1951), 1: 404.

¹⁶ Kehhâle, *Mu'cemû'l-Müellifin*, 4: 266.

¹⁷ Âmil Çelebioğlu, "Süleyman Nahîfî ve Fazilet-i Savm (Zuhrû'l-Ahire Adlı Eseri)", *Diyanet Dergisi* (1972): 342-350; Mustafa Uzun, "Nahîfî", *Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi* (Ankara: TDV Yayınları, 2006), 32: 297-299.

¹⁸ Bursalı Mehmed Tahir, *Osmanlı Müellifleri* (İstanbul: 1972), 2: 271; A. İrfan Aypay, *Nahîfî Süleyman Efendi, Hayatı, Eserleri, Edebi Kişiliği ve Divanının Tenkitli Metni* (Doktora Tezi, Selçuk Üniversitesi, 1992), 2-18.

¹⁹ Bursalı, *Osmanlı Müellifleri*, 2: 271-272; Aypay, *Nahîfî Süleyman Efendi*, 1: 2-18

²⁰ Kehhâle, *Mu'cemû'l-müellifin*, 4: 265; Bağdathî, *Hedîyyetü'l-ârifin*, 1: 404; Bursalı, *Osmanlı Müellifleri*, 2: 272; Aypay, *Nahîfî Süleyman Efendi*, 1: 9-10.

(*Emâliyye*) ve *Manzûme-i Akâid*²¹ adlı eserleri vardır.²² Nahîfî'nin ayrıca kazâ ve kaderle ilgili olarak yazmış olduğu *Mübâhase-i Kazâ ve Kader* adlı bir eseri daha vardır ki çalışmamızın konusu müellifin bu eseridir.

2. MÜBÂHASE-İ KAZÂ VE KADER ADLI ESER

Müellifin bu eseri esasında Şaban Er tarafından *Nahîfî Süleyman Efendi Külliyyatı*²³ adıyla Nahîfîye ait on risâlenin neşri arasında yayımlanmıştır. Eserin tanıtım bülteninde *Mübâhase-i Kazâ ve Kader* adlı risâlenin dört farklı nüsha üzerinden transkribe edildiği belirtilmektedir. Ancak verilen bu bilgiden farklı olarak bizim de kullandığımız iki nüsha üzerinden eserin latinize edildiği anlaşılmaktadır. Mamâfih yapılan bu neşirde ilmî transkripsiyon usullerine riâyet edilmediği, anlam değişikliğine neden olacak şekilde pek çok kelimenin farklı aktarıldığı müşahade edilmekte, bunun yanı sıra gösterilen bir kısım varak numaralarının isabetli olmadığı görülmektedir. Böylece eserin yeniden uyarlanması lüzumu hissedilmiştir. Bu amaçla Süleymaniye Kütüphanesi, Yazma Bağışlar, 2245'te bulunan nüsha ile İstanbul Üniversitesi Nâdir Eserler Kütüphanesi, 1652'de kayıtlı olan nüshalar üzerinden eserin transkripsiyonu yapılmıştır. Bunların dışında kütüphane kataloglarında eserin başka bir nüshasına ulaşılamamıştır.

Farklı olan iki nüshadan Süleymaniye Kütüphanesi'nde yer alan nüsha dipnotta "s"; İstanbul Üniversitesi'nde yer alan nüsha ise "i" rûmuzuyla gösterilmiştir. Nüshaların müellif hattı olduklarına dair bir işaret olmadığı için bu yönde bir kanaate ulaşmak mümkün değildir. Ancak ketebe kayıtları bilinmediği için bu ihtimal de göz ardı edilmemelidir. Eldeki iki nüsha arasında kelimelerin yazılışıyla ilgili küçük farklar dışında anlam ve muhteva açısından dikkat çeken önemli bir ayrım yoktur.

Eserin sayfalarının dizilişinde Süleymaniye nüshası takip edilmiştir. Metinde köşeli parantez [...] içerisinde gösterilen rakamlar bu nüshanın varak numaralarını ifade etmektedir. Sayfanın ön yüzü [...^a]; arka yüzü ise [...^b] harfiyle gösterilmiştir. Tahkikte tercihli metot usulleri takip edilmiş, anlam açısından doğru olan ibare ana metinde gösterilerek farklı olan kelimeye dipnotta yer verilmiştir. Transkripsiyonda aşağıdaki tabloda yer alan usuller uygulanmıştır.

²¹ Bu eser, Süleymaniye Kütüphanesi, Esad Efendi, 1399 ve Süleymaniye Kütüphanesi, Esad Efendi, 2890/36-59 numarada kayıtlıdır. Müellifin amentünün esaslarını açıklamak üzere kaleme aldığı akâid ve ahlaka dair 1009 beyitten müteşekkil mesnevisi olan *Zuhru'l-âhire*'nin bazı bölümlerinden oluşmaktadır. Hilmi Karaağaç, "Osmanlı'dan Bugüne Manzûm Akâid Risâleleri", *Türkiye Araştırmaları Literatür Dergisi* 14/28 (2016): 113.

²² Bağdatlı, *Hediyyetü'l-ârifin*, 1: 404; Eserleri hakkında geniş bilgi için ayrıca bk. Aypay, *Nahîfî Süleyman Efendi*, 1: 10-31.

²³ Şaban Er, *Nahîfî Süleyman Efendi Külliyyatı* (İstanbul: Kutup Yıldızı Yayınları, 2014).

ا (أ)	a, ā	ص	ş
ا (أ)	a, e, ı, i, u, ü	ض	ž, đ
ب	b, p	ط	ţ
پ	p	ظ	z
ت	t	ع	‘
ث	ṣ	غ	ğ
ج	c, ç	ف	f
چ	ç	ق	k
ح	ḥ	ك	k, g, (ñ)
خ	ḫ	ك	ñ
د	d	ل	l
ذ	z, d	م	m
ر	r	ن	n
ز	z	و	v, u, ū, ü, o, ö
ژ	j	ه	h, a, e
س	s	لا	la, lā
ش	ş	ی	y, ı, i, ī
		ء	’

3. MÜBÂHASE-İ KAZÂ VE KADER ADLI ESERİN TAHLİLİ

Klasik dönem müelliflerinin eserlerinde aşına olduğumuz hamd, senâ ve salât ü selâmla esere başlama şeklindeki bir geleneğin Nahîfî tarafından sürdürülmediği, diğer bir ifadeyle doğrudan konuya girildiği görülmektedir. Müellifin yine akâide ilişkin yazmış olduğu manzûm eseri olan *Manzûme-i Akâid* adlı eserine hamd ve şükür ifadesiyle başladığı halde²⁴ burada farklı bir girizgâhı tercih ettiği görülmektedir. Mesnevî tarzında yazılan eserin vezni fâ'ilâtün, fâ'ilâtün, fâ'ilün'dür.²⁵ Beyitler arasında kafiye uyumu olmakla birlikte eserin bütününde takip edilen bir kafiye düzeni yoktur. Eser 218 beyitten müteşekkildir.²⁶ Bu yönüyle eser mütekaddimün dönemi akaid metinlerine ve medreselerde ezberlenen manzûm eserlere nispetle uzun sayılabilecek bir boyuttadır.

Manzûm eserler denilince özellikle akaid-kelâm alanında akla gelen ilk eser bilindiği üzere, Osmân el-Üşî'nin (ö. 575/1179) *el-Emâlî* adlı meşhur eseridir. Mâtürîdiyye akaidine dair 66 beyitten müteşekkil olan bu risâle üzerine Osmanlı bilginlerince pek çok şerh ve hâşîye yazılmış, eserin kendisi de asırlarca medreselerde başucu bir eser olarak kabul görmüştür.²⁷ Bu eser kadar tanınan bir diğer manzûm akaid eseri, Hızır Bey'in *el-Kasîdetü'n-Nûniyye* adlı eseridir. Bu eser, 105 beyitten ibaret olup her beytinde bir kelâm meselesi veciz bir şekilde ifade edilmeye çalışılmıştır.²⁸ Bu meyanda zikre değer bir diğer eser de Mâtürîdî anlayışın bir devamı niteliğinde olan Tokatlı İshak Efendi'nin (ö. 1100/1689) *Nazmu'l-leâlî* adlı mesnevisidir. İshak Efendi, 327 beyitten müteşekkil olan söz konusu eserinde akâid konularını müstakil bölümler halinde ele almıştır.²⁹ Bu tür eserlerin yazımında nesir yerine nazım türünün tercih edilmiş olması muhtemeldir ki itikâda dair konuların hem taliminin hem de muhafazasının daha kolay olacağı düşüncesidir. Ancak Nahîfî'nin elimizdeki eserinin, her ne kadar eğitim açısından öğrenmeye sağladığı bir kolaylık yönü

²⁴ Nahîfî Süleyman Efendi, *Manzûme-i Akâid*, Süleymaniye Kütüphanesi, Esad Efendi, nr. 1399, 69b.

²⁵ Aypay, *Nahîfî Süleyman Efendi*, 1: 18.

²⁶ Nahîfî hakkında yapılan doktora çalışmasında ve Diyanet İslam Ansiklopedisinde "Nahîfî" maddesinde müellifin *Mübâhase-i Kazâ ve Kader* adlı eserinin 260 beyit hacminde bir eser olduğu bilgisi aktarılmaktadır. Her iki yerde de kaynak olarak gösterilen Süleymaniye Kütüphanesinde kayıtlı olan, bizim de transkripsiyonda kullandığımız (Yazma Başlıklar, 2245) nüshasıdır. Ancak eserin Süleymaniye'deki nüshayla birlikte ulaşabildiğimiz İstanbul Üniversitesinde yer alan ikinci nüsha da 218 beyitten ibarettir. (Krş., Aypay, *Nahîfî Süleyman Efendi*, 1: 18; Uzun, "Nahîfî", 32: 297-299)

²⁷ M. Sait Özervarlı, "el-Emâlî", *Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 1995), 11: 73-75.

²⁸ M. Sait Yazıcıoğlu, "el-Kasîdetü'n-Nûniyye", *Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 2001), 24: 571-572.

²⁹ Bayram Özfirat, "Tokatlı İshak Efendi ve Nazmu'l-leâlî adlı Mesnevisi", *Divan Edebiyatı Araştırmaları Dergisi* 15 (2015): 315-376.

olduğu kabul edilse de emsallerine nispetle uzun olması nedeniyle ezberlemek açısından pek uygun bir metin gibi durmamaktadır. Belki de sair manzûm risâleler kadar tanınmamasında bu durumun etkisi büyüktür.

Müellifin iddiasını ispat amacıyla bahsettiği delillerin detaylarına inme gereği duymaması eserin takrîrî bir üslupla yazıldığını göstermektedir. Buna karşın kazâ ve kader bahislerine ilişkin İslâm düşüncesinde tartışılan hemen her meseleye eserde yer verilmeye çalışıldığı görülmektedir. Müellifin Farsça ve Arapçaya vukûfiyeti eserin diline yansımıştır. Bu nedenle metinde sıklıkla Arapça ve Farsça terkiplerin kullanılması dikkat çekmektedir. Bu terkipler ve kullanılan yabancı kelimeler nedeniyle günümüz Türkçesi açısından eserin dilinin kısmen ağır olduğunu söylemek mümkündür.

Müellifin konuyu Ebû Mansûr Muhammed Mâtürîdî'nin mezhebi olarak bilinen Mâtürîdîlik ekseninde ele aldığı anlaşılmaktadır. Bu bağlamda Nahîfî, muhalif olarak yalnızca Cebriyye ile Mu'tezile'nin görüşlerine yer vermekte, Kaderîleri de Mu'tezile ile aynı kategoride ele almaktadır. Bâtıl ve bidat ehli olarak nitelendirdiği bu iki gruba karşılık hak olan fırkanın Mâtürîdîlik olduğunu vurgulamaktadır. Müellifin sünnilîğin diğer bir kolu olan Eş'arîlikten hiç bahsetmemiş, konu çerçevesinde Mâtürîdîlerle Eş'arîlerin ihtilaflı oldukları alanlara temas etmemiştir.

Müellif, kader inancının imanla doğrudan ilişkisine temasla eserine başlamaktadır. Takrîrî metodu benimsediğini belirttiğimiz Nahîfî, kader meselesini delillere dayandırma, ayet ve hadislerden istihâd etme gayretinde de değildir. Detaylara girmemesi açısından eserin bir kelâm metni olmaktan ziyade akaid metni olduğunu söylemek mümkündür. Diğer bir deyişle müellifin kazâ-kader meselesini ait olduğu mezhebin sabiteleri çerçevesinde izah etme amacıyla bu eseri hazırladığı anlaşılmaktadır. Nitekim mesele etrafında süregelen tartışmalara temas edilmeksizin kazâ-kader meselesinin kitap, sünnet ve icma' ile sabit olan bir iman esası olduğu³⁰ baştan ilan edilmektedir. Keza müellif tarafından konunun ancak nakille bilinebileceği vurgulanarak akla paye verilmemiş olması ve konuyu tartışmaktan men etme gayreti yine bu minvalde değerlendirilebilir.³¹ Dolayısıyla Nahîfî'nin risâlesini, kazâ-kader konularını kendi bağlamında detaylandıran manzûm bir akaid eseri olarak adlandırmak mümkündür.

Bu tür bir girizgâhın ardından konuyu aktarmaya çalışan müellife göre meselenin takdîr ve kazâ boyutunun nihai olarak anlaşılması mümkün değildir.

³⁰ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, Süleymaniye Kütüphanesi, Yazma Bağışlar, nr. 2245, 12b, 12. beyit.

³¹ Mamâfih ona göre nehyedilen husus, bizzat kaderin varlığı hakkında şüphe duymaktır. Yoksa bütünyle kader meselesinin mülâhazası esnasındaki akla gelen sorular bağlamında bir nehiy değildir. (Bk. Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 12b, 4. beyit).

Diğer bir ifadeyle takdir ve kazâ olarak adlandırılan ezeli yazgıyı insan aklının kavraması kâbil değildir ancak onun neticesi durumunda olan fiiller (iktizâ) üzerinden kesin olmayan bir hükme varılabilir.³²

Müellif ezeli takdir için kader ve kazâ lafızlarının her ikisini de kullanmaktadır. Yine makdûr, mukadder ve kader lafızlarını müteradif kavramlar olarak ele almaktadır. Bu itibarla Nahîfî'nin kavramlar konusunda nüansları öne çıkarma yerine, Allah'ın ilim ve takdirini ifade etmeyi amaçladığı anlaşılmaktadır. Nitekim kazâ ve kader kavramlarının kullanımına ilişkin Eş'arîlerin kazâ dedikleri şeye Mâtürîdîlerin kader, kader dedikleri şeye de kazâ dedikleri bilinmektedir.³³ Müellifin kendisini Mâtürîdî olarak nitelendirmesi ve en doğru yolun bu yol olduğunu beyan etmesine rağmen³⁴ söz konusu kavramların kullanımı konusunda takındığı müsamahalı tavır dikkatlerden kaçmamaktadır. Söz gelimi bir beyitte kaderi Allah'ın meydana gelecek olan bütün hadiseleri ezeli olarak takdir etmesi³⁵ olarak tarif ederken başka bir beyitte ise levh-i mahfûzda yazılı olduğunu beyan ettiği hükümlerin adını kazâ olarak nitelendirmektedir.³⁶ Müellifte görülen bu tavır, daha önce de bahsedildiği Mâtürîdî-Eş'arî mezhepleri arasında fikrî sınırların çok keskin olmadığını, iki ekol arasında yumuşak geçişlerin var olduğunu doğrular mahiyettedir.

Eserin son beytinde ise Allah'ın meşîetinin yazılı olduğu yerin adı olarak âyetinde yer alan Ümmü'l-kitâb kavramına işaret etmektedir.³⁷ Nahîfî, Ümmü'l-kitâb ve Levh-i mahfûz kavramlarını "Allah'ın ezeli ilmi ve kulların amellerinin yazılı olduğu bir kitap" olarak tanımlamaktadır. Nitekim Kur'an'da bu manaya delalet eden kullanımların da yer aldığı bilinmektedir. (el-En'âm 6/38; Kâf 50/4; Yûnus 10/61; Sebe' 34/3; el-İsrâ 17/58; el-Ahzâb 33/6).

Nahîfî, henüz varlıktan bahsedilmezken ilk yaratılan şeyin kalem olduğunu belirtmektedir.³⁸ Şöyle ki, Cenâb-ı Hak kaleme³⁹ emrederek mahlûkatın mukadderatını levh-i mahfûza yazdırmıştır.⁴⁰ İyi-kötü, hayır-şer,-faydalı-zararlı her ne varsa ezelden ebede, kâinatın başlangıcından haşre kadar hepsi bu ki-

³² Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 12b vr. 5. beyit.

³³ Şerafettin Gölçük - Süleyman Toprak, *Kelâm* (Konya: Tekin Yayınları, 2016), 278-280.

³⁴ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 17b, 173. beyit.

³⁵ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13a, 17. beyit.

³⁶ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13a, 22. beyit.

³⁷ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 19a, 218. beyit.

³⁸ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13b, 29. beyit.

³⁹ Ubâde b. Sâmîd, Hz. Peygamber'in şöyle buyurduğunu nakletmektedir: "Allah'ın ilk yarattığı şey kalemdir. Allah kalemi yaratınca ona kıyamete kadar vuku bulacak her şeyi yazmasını emretmiş, o da yazmış ve artık bir daha yazmamak üzere kurumuştur" (Ebû Abdillâh Muhammed b. İsmâîl b. İbrâhîm el-Cu'fî el-Buhârî, *el-Câmi'u's-sahih* (Beyrut: Müessesetü'r-risâle nâşirûn, 1438/2017), "Kader", 2; Ebû Dâvud, Ebû Dâvûd Süleymân b. el-Eş'as b. İshâk es-Sicistânî el-Ezdî, *es-Sünen* (Beyrut: Dâru'l-kitâbi'l-Arabî, ts.), "Sünnet", 16.

⁴⁰ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13b, 30-35 arası beyitler.

tapta kayıt altına alınmıştır.⁴¹ Her şey ilahî ezeli ilim tarafından takdir edilerek kader kitabı olan levh-i mahfûzda yer almaktadır. Kimin iyi ya da kötü olduğu bilgisi, insanların işleyecekleri büyük küçük günahları hatta irâde ve kesbleri dahi baştan sona bu kitabın içerisinde mevcuttur.⁴² Nahîfî'nin aktardığı bu düşüncenin Hz. Peygamber'e nispet edilen bir rivâyetten⁴³ mülhem olduğu anlaşılmaktadır. Lakin müellifin bahsi geçen rivâyete bir takım ilavelerle kendi yorumunu da kattığı görülmektedir. Özellikle hayır ve şer meselesiyle insanların irâde ve kesblerinin de kitapta yer aldığına ilişkin yorumların Hz. Peygamber sonrası ortaya çıktığı aşîkârdır. Müellifin bu çerçevede getirmiş olduğu izahlara bakıldığında, insanların yapıp ettikleri ezeli ilâhî ilim çerçevesinde değerlendirilmekte ve insanların burada yer alan kayıtlara uygun bir şekilde amelde bulundukları düşüncesi öne çıkarılmaktadır. Yalnız bu düşüncenin cebri anlayışı ihsas ettirdiği düşünülebilir. Tam da bu noktada “her şeyin bu kitapta kaydedildiğini” söyleyen Nahîfî, “Levh-i mahfûza yazılanların zorunlu-bağlayıcı bir hüküm olarak değil vasıf olarak yazıldığı”⁴⁴ vurgusunu yapmaktadır. Yani olacıklara ilişkin kaydedilen bilginin, kulların fiilleri üzerinde tesiri söz konusu değildir. Aksi halde herkes mecbur bir halde kendisi hakkında yazılan kaderin pasif bir aktörü olmaktan kurtulamazdı. Bu durumda özellikle kâfirler için açık bir mağduriyet halinin ortaya çıkması kaçınılmazdır.⁴⁵ Hâlbuki kalemin yaptığı şey adeta bir resmin tasvirinden ibarettir.⁴⁶ Buna karşın kulda aktif durumda olan bir kesb, kudret, irâde ve ihtiyar vardır.⁴⁷ Bu noktada Nahîfî'nin ilimle irâdeyi ayırdığını belirtmekte yarar var. Allah'ın ezelde bildiği ve yazdığı hususlar şayet hüküm olarak yazılıysa vukuu mutlak olurdu. O takdirde ahirette görülecek olan hesabın da bir anlamı kalmazdı.⁴⁸ Hâlbuki durum böyle değildir.

Belindiği üzere Nahîfî tarafından dile getirilen “Levh-i Mahfûz'daki yazının, hüküm olarak değil, vasıf olarak yer aldığı” düşüncesi Ebû Hanîfe'ye dayanmaktadır. Nitekim Ebu Hanîfe'ye nispet edilen *el-Fıkhu'l-ekber* adlı eserde şu ibare yer almaktadır. Allah her şeyi levh-i mahfûzda hüküm olarak değil vasıf olarak yazmıştır.⁴⁹ Nahîfî'nin sözlerinde de anlaşıldığı üzere bu Ebû Hanîfe ve

⁴¹ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13b 33-40 arası beyitler.

⁴² Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13b, 39. beyit.

⁴³ Resûlullahın şöyle dediği nakledilmektedir: Allah'ın ilk yarattığı şey kalemdir. Allah kalemi yaratınca ona kıyâmete kadar vukuu bulacak olan her şeyi yazmasını emretmiş, o da yazmıştır. Bir daha yazmamak üzere kalem kurumuştur (Buhârî, “Kader”, 2).

⁴⁴ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13b, 41-43 arası beyitler.

⁴⁵ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13b -14a, 45-46. beyitler.

⁴⁶ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 14a, 48. beyit.

⁴⁷ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 14a, 51. beyit.

⁴⁸ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13b, 43. beyit.

⁴⁹ “وهو الذي قدر الأشياء وقضاها ولا يكون في الدنيا ولا في الآخرة شيء إلا بمشيئته وعلمه وقضائه وقدره وكتبه في اللوح المحفوظ؛ ولكن” Numan b. Sabit Ebû Hanîfe, *el-Fıkhu'l-ekber*, thk. Muhammed b. Abdurrah-

takipçilerini bu düşünceye sevk eden amilin, kul-fiil ilişkisine yönelik cebri düşüncenin görüşlerini reddetmek ve Cebriyye mezhebini geçersiz kılmak olduğu anlaşılmaktadır. Müellifin hem cebr kavramını bizzat zikrederek⁵⁰ hem de yeri geldikçe farklı açılardan Cebri anlayışın delillerini çürütmeyi amaçladığı ve insanın büsbütün pasif olmadığı düşüncesini vurgulamaya çalıştığı görülmektedir.⁵¹ Cebriyye üzerine bu kadar yüklenen Nahîfî'nin Eş'arilikten hiç bahsetmemesi ve onları eleştirmemesi düşündürücüdür. Hâlbuki fiilin meydana geliş aşamalarından her birerinin Allah tarafından yaratıldığını, kulun sahip olduğunu iddia ettiği irâdenin esasında Allah'ın irâdesine bağlı olduğu ve kulun "kesb"inin dahi yine Allah'ın bir mahlûku olduğunu ileri süren Eş'arî düşüncenin tenkit edilmemiş olması dikkatlerden kaçmamaktadır.⁵² Demek ki Eş'arîlere göre fiil, gerçek anlamda Allah'a aittir. Kula nispeti mecâzî anlamdadır. Fiil de fiili irâde etme yetisiyle birlikte kulun kesbi dâhil tamamı Allah tarafından yaratılmaktadır.⁵³

Baştan sona bütün mevcudatı takdîr-i ilâhî bağlamında ele alan Nahîfî'ye göre kâinatta meydana gelen insan fiilleri dâhil her bir hadise Allah'ın meşîeti ve irâdesine muvafık olarak meydana gelir. Kâinatta takdîr-i ilâhiye muvafık olamayan hiç bir amel gerçekleşemez. İlâhî meşîet taalluk etmedikçe sadece sebep ve gayretin kendisi bir fiilin meydana gelmesi için kâfi değildir.⁵⁴ Müellifin bu ifadelerinden Allah'ın irâde ve iktidârının sonsuzluğuna yönelik açık bir vurgulama dikkat çekmektedir. Bununla kulun kendi fiilini yaratması ya da sebeplerin birbirini zorunlu olarak meydana getirmesi şeklinde ileri sürülen determinist anlayışın reddinin amaçlandığı anlaşılmaktadır.

Allah'ın geniş iktidarıyla sonsuz irâdesine atfen yapılan vurgulamanın, insanın büsbütün irâdesiz ve fiilinde tesirsiz olduğunu ihsas ettirdiği gibi bir problemi barındırdığı muhakkaktır. Bu noktada Nahîfî'nin insanın cüz'î irâde, kesb ve fiile yönelik meyletme gücüne sahip olduğu şeklindeki ifadelerini⁵⁵ bir anlamda muhtemel eleştirileri bertaraf etmeye matuf yapılmış hamleler olarak okumak mümkündür. Nitekim o, insanın sahip olduğu bir çeşit itibârî ihtiyârdan söz ederek kulun da irâdesinden ve tercih hakkının varlığından bahsetmektedir. Şöyle ki muhtâr-ı hakiki Allah'ın bizzat kendisidir. Her şey onun meşîetine bağlıdır. Ancak kulun da kendine ait, hayır-şer, iyi-kötü ara-

man el-Hamîs (Birleşik Arap Emirlikleri: Mektebetü'l-furkan, 1999), 29.

⁵⁰ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 14a, 47. beyit.

⁵¹ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 13b -14a, 45-50 arası beyitler.

⁵² M. Saim Yeprem, *İrâde Hürriyeti ve İmâm Mâtürîdî* (İstanbul: Marmara İlahiyat Vakfı Yayınları, 1997), 211-215, 219.

⁵³ Yeprem, *İrâde Hürriyeti ve İmâm Mâtürîdî*, 220.

⁵⁴ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 14b, 68-79 arası beyitler.

⁵⁵ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 15a, 81-85 arası beyitler.

sında tercih yapabileceği cüz'i bir ihtiyârı vardır.⁵⁶ Yaratmak Allah'a ait olmakla birlikte, kulda var olan meyletme, kastetme gibi irâdî haller, yaratmanın öncülû durumunda olup sorumluluğu üstlenmek ve deruhte etmek için yeterli sebeptir. Nahîfî'nin bu yaklaşımı onun meseleye Mâtürîdî pencereden baktığını göstermesi açısından önemlidir. Nitekim Mâtürîdî fiilleri yaratma açısından Allah'a nispet ederken kulların kasdı ve ihtiyârı açısından insanın kendisine nispet etmektedir. Bu nispet de Eş'arîlerde olduğu gibi fiilin kula nispeti mecâzî bir nispet olmayıp gerçek anlamda kulun fiilinde muhtâr olması şeklindedir.⁵⁷

Hayır yahut şer kulun iradesini sarf ettiği şeyi Allah'ın yarattığını⁵⁸ söyleyen müellif, Cenab-ı Hakk'ın şerri yaratmakla vasıflanmasında bir mahzur görmese de edep açısından şerri kula nispet etmeyi daha uygun bulmaktadır.⁵⁹ Ona göre yaratılma açısından iyi ile kötü arasında bir fark yoktur. Ancak Rabbin rızasının olup olmaması açısından bir fark söz konusudur. İyiliğe yönelen kimseyi Allah kulun bu meybinden hoşnut bir halde onu iyiliğe ulaştırır. Kötülüğe meyleden kimse için de rızası olmadan o kul için Allah kötülüğü yaratır.⁶⁰ Dolayısıyla her iki fiil de yaratma açısından Allah'a ait olup, irade, meşîet açısından kula aittir. Bilindiği üzere Mâtürîdî anlayışta bu mesele "ister şer olsun ister hayır olsun fiilin kesbi kula; halkı ise Allah'a aittir"⁶¹ şeklinde formüle edilmiştir. Müellifin yaklaşımı da bu formülle paralellik arz etmektedir. Böylece hem Allah'tan başkasına yaratma vasfı nispet edilmemiş olmakta hem de kulun eylemlerinden sorumlu olduğu düşüncesi pekiştirilmeye çalışılmaktadır.⁶² Nitekim ilerleyen beyitlerde de Nahîfî sırasıyla meşîet, kazâ ve kader kavramlarını kullanmakta, Allah'ın bir emri ve ezeli sıfatlarından birisi olan bu kazâyı kul tarafından teslimiyet ve hoşnutluk gösterilmesinin gerekliliğini vurgulamaktadır. Çünkü ona göre bu meselenin tafsilatı bilinemez olsa da aslı itibarıyla bir iman konusu olduğu hususu kitap, sünnet ve icma' ile sabittir.⁶³

Âlemdeki yaratma eyleminin sürekliliğine vurgu yapan Nahîfî, her bir takdirin yeni bir yaratma ile yaratıcısına bağlı olduğunu belirtmektedir. Diğer bir ifadeyle kulun iradî eylemlerinde Allah'ın ilmi, meşîeti, iradesi ve kudretinin kulun irade ve kudretine bağlı olarak taalluk ettiğine işaret etmektedir.⁶⁴ Keza

⁵⁶ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 15a, 83-84 arası beyitler.

⁵⁷ Yeprem, *İrade Hürriyeti ve İmâm Mâtürîdî*, 298.

⁵⁸ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 15a, 87-89 arası beyitler.

⁵⁹ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 17a, 153-155 arası beyitler.

⁶⁰ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 15a, 84-91 arası beyitler.

⁶¹ Sâbûnî, *el-Bidâye*, 136-137.

⁶² Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 15a, 94. beyit. Krş. Sâbûnî, *el-Bidâye*, 136-137

⁶³ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 12b, 12. beyit.

⁶⁴ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 15b, 109. beyit.

hüsün-kubuh, fayda ve zarardan her birinin de Allah'ın ilmine, meşîetine ve iradesine taalluk ettiği bu bağlamda ifade edilen hususlar arasındadır.⁶⁵

Nahîfî, Allah'ın kimseyi iman etme ya da küfretme yönünde bir zorlamaya tabi tutmadığını belirtmektedir. Allah'ın kudret ve irâdesinin sınırsızlığına rağmen kullara cebrî olarak bir fiili yaptırmaması, buna bağlı olarak, kişiye fiillerini icra edecek serbest bir alan bırakmış olmasını hesabın var oluşuyla temellendirmeye çalışmaktadır.⁶⁶

4. MÜBAHASE-İ KAZÂ VE KADER ADLI ESERİN TRANSKRİPSİYONLU METNİ

[12b] Mübâhase-i Kazâ ve Kader Ebâ Nahîfî

- 1 Altı rüknüñ biri ey 'âli-güher
Oldı çün haq üzere imân-ı kader

Fehm-i⁶⁷ müşkil bahşi müşkildir anıñ
Dağlı yaktır anda 'aql-ı rüşeniñ

Sâbit olmuşdur kader çün naql ile
Bahşi menhîdir mücerred 'aql ile

Gerçi kim memnû'dur bahş eylemek
Kaşdımız bahş eylemekden ref-'i şek
- 5 Oldı müşkil fehm-i takdîr u⁶⁸ kazâ
Anı tafşil eyler elbet iktizâ

'Aql ile teşbîhe tanzîr eyleme
Bahş-i tedkikât-ı takdîr eyleme

Emr-i haqdır, çünkü takdîr-i kazâ
'Abde lazım hüsn-i teslim-i rızâ

Eyleyüb imân aña, taḥkîk ile
Anda işbât-ı kader taḥdîk ile

⁶⁵ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 15b-17b, 110, 141, 142, 143 ve 161. beyitler.

⁶⁶ Nahîfî, *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*, 14a, 46. beyit.

⁶⁷ i: fâhimi

⁶⁸ i: takdîr-i

Oldı ebhās-ı kader cāy-ı haṭar,
Onı tedkik idemez fehm-i beşer

- 10 Hem meşiyet, hem kazā ile kader
Bil şifāt-ı Haḫḫ'dır ey 'āl-i güher

Tā ezelden ol şifāt-ı bī-zevāl
Oldı bī-keyfiyyet-i bahş-i maḫāl

- [13a] Bu şifātın aşlına oldı me'āb
Sünnet ü icmā'-ı ümmet hem kitāb

Ol şifātın bilmeziz keyfiyyetin
Ancak ikrār eyleriz vaşfiyyetin

Yok şifāt-ı Haḫḫ'ı idrāke mecāl
'Aḫl ile idrāk anı emr-i muḫāl

- 15 Yok şifāt-u zātına mānend ebed
Nice derk itsün anı 'aḫl-ı⁶⁹ ḫired

Bilmiş ol kim, ḫükm-i taḫdīr-i kazā⁷⁰
Cümle tārifatın eyler iḫtizā

Bil kader oldur ki, Ḥallāk-ı ezel
Eyledi taḫdīr-i aḫvāl-ü maḫall

Ḥalkı ḫalk etmezden evvel ol Kerīm
Ḳıldı cümle arşa-ı 'ilm-i ḫadīm

Ḥalk olunmazdan muḫaddem ḫainat
Oldı hep 'ilminde ma'lūmu's-şifāt

- 20 İḫtiyār-ı ḫalkı tefsir eyledi
Ḥükm-i isti'dādı taḫdīr eyledi

⁶⁹ s: 'aḫl u ḫired

⁷⁰ s: ḫükm ü taḫdīr-i kazā

Hayr u şerre muhtâr-ı nâsa ser-be-ser
Eyledi tabir u unvân-ı kader

Hem kazâ oldu o ahkâma 'alem
Levh-i mahfûza ola sebt-i kalem

Ol kalem tahrîr-i ef'âl eyledi
Cümle maqdûrâtı icmâl eyledi

Hükm odur, icmâl-i mektûb-ı tamam
Halk ide vaqtiyle Hallâk-ı enâm

25 Vaqt-i ma'lûm üzre ser-cümle ümûr
Eyleye icâd-ı halk ile zuhûr

Halk ola ber-muceb-i kesb-i 'ibâd
Mucebât-ı terk-i⁷¹ sa'y ü⁷² ictihâd

Hayr u şer zâhir olur evkât ile
Şerh ide Loqmânî tafşilât ile

Olsa mahkûm-i kazâ her bir ümûr
Ol olur elbet zarûriyyü'z-zuhur

[13b] Olmuş iken cümle mestûrû'l-'adem
Çünkü mahlûk oldu emr ile kalem

30 Hağ aña yaz! deyu fermân eyledi
Aña ol hizmetle ihsân eyledi

Didi ol demde kalem: Ey zû'l-Celâl
Emir biçûn ki olmaz kıl u kâl

Ben ne tahrîr eyleyim bildir baña
Tâ olam kâim yüzüm üzre aña

⁷¹ s: terk u

⁷² i: sa'y-i

Ḥaḳ buyurdu: Yaz anı kim bî-ḳuṣūr
Tā be-maḥşer eyler emrimle zuhūr

Oldı mektub-u muḥarrir ḥaşre dek
Her ne kim oldı ne kim olsa gerek

- 35 Levḥ-i maḥfūza ḳalem zabt eyledi
Her ümūru vaktine rabt eyledi

Ya'nı kim ber mücebi ceffi'l-ḳalem
Şābıḳ u lāḥıḳ tamam oldı raḳam

Ḥusn ü ḳubḫ u ṭul u arz, ḥarr u berd
Raṭb u yābis, nef 'u darr dermān u derd

Ḥıffet ü şıḳlet ḳalıl ü hem keşir
Ṭā'at u 'ısyān şaḡir u hem kebir

Ḳudret ü kesb ü irādet ser-be-ser
Ḥāşılı evşāf u aḥvāl-i siyer

- 40 Her ne kim maḳbūl eger ma'yūbdur
Levḥ-i maḥfūz üzre hep mektūbdur

Bu kitābet ḥükmü müstelzim deḡil
Vaşf ile yazdı deḡil ḥükm üzre bil

Şanma bî vaşf-ı sebep mektūb ola
Ol kitābet ḥükm ile maṭlūb ola

Ger vuḳū'-ı ḥükm ile olsa kitāb
İḳtizā eylerdi iptāl-i ḥisāb

Mümin olsun Zeyd elbet dimedi
'Amr içün küfr ile müşbit dimedi

- 45 Küfr ü imān üzre ḥükm olsa ḳazā
Emr-i Ḥaḳ eyler vuḳūun iḳtizā

[14a] Böyle olsa her kişi mecbûr olur
Küfr ü îman ehli hep ma'zûr olur

Cebr olurdu bunda⁷³ Zeyd u 'Amr içün
Hâcet olmaz idi nehy ü emr içün

Bil kalem bu resme taḥrîr eyledi
Cümleyi vaşf ile taḥrîr eyledi

Didi kim Zeyd eylemez küfr ü 'inād
İḥtiyârî eyler imānı murād

50 Etmez imānî murād ammā fülân
İḥtiyârîñ küfre şarf eyler hemân

Ḳulda olmuştur sezâ-yı itibâr
Ḳudret ile hem irâdet-i iḥtiyâr

Ḥükm-i⁷⁴ zâhirdir bu ḥükm-i zâhiriñ
Müminiñ imānı küfrî kâfiriñ

Ḳulda var kesb ü ḳaşd u iḥtiyâr
Fi'liniñ ḥallâkıdır Perverd-gâr

Kesb olur 'abde nazar-ı ef'âl hep
Ḥalk eder ammā ânı f'a'âl⁷⁵ hep

55 Bu mezâhirdir zuhûrata zürûf
Şafḥada güyâ terākib-i ḥurûf

Her ne kim etmiş ezelde iktizâ
Vaḳt-i⁷⁶ ma'lûm ile olmakta ḳazâ

Oldı taḳḳîr ile mevcûdât hep
'îlme tabi'dir bu ma'lûmât hep

⁷³ i- bunda

⁷⁴ i: Ḥükmî

⁷⁵ s: ef'âl

⁷⁶ s: vâḳit

Bu mezâhirde ne kim olsa ‘ayân
Kudret-i Hâk’dır hakîkatte hemân

Saña mir’ât ahsen-i emsâldir
Anda eşyâ şüret-i timsâldir

60 Keşret-i nakş-ı ihtilâfât-ı şuver
Vaḥdet-i âyineye vîrmez keder

Fi’l ile ya kavlı ile bi’l-iḳtîzâ
Şey’i itmâm eylemek oldu kaçâ

Dikḳat it ammâ kaçâ bi’l-kavlı bil
Kavlı-i fi’liñ sırrını temyîz kıl

[14b] Ol ki⁷⁷ kavlen muḫhir-i irâd idi
Hâk kelâmında kaçâ rabbük⁷⁸ didi

Bu kaçâ bi’l-kavlı ammâ şâhib-i hüner
Oldı bil sebḳ-i irâdetten ḥaber

65 Hem kaçâ bi’l-fi’l odur oldu ‘ayân
Emr-i mesbûkuñ vücûdundan beyan

Kim semânıñ fatrîni fi mâ sebâḳ
Bil, kaçahünne didi Qur’an’da Hâk

Bil ki maḳdûr, muḳadder hem kader
Oldı bir ma’nâya el ‘âlî-güher

Hâk Teâlâ kevnî taḳrîr eyledi
Ser-be-ser eşyâyı taḳdîr eyledi

Olmuş iken cümle mevḳûf-i ‘adem
Anlara lâhıḳ idi ‘ilm-i kıdem

⁷⁷ s: o ki

⁷⁸ el-İsrâ 17/23.

- 70 Gerçi zâtî cümleliñ ma'dûm idi
'İlm-i Hâk' da her biri ma'lûm idi

Vaqt-i ma'lûm ile ber vefk-ı kader
Bî'l-meşîyye her birin icâd ider

Bî-meşîyyet nesnede yokdur zuhûr
Yok tecâvüz vaktinî nezdik-i dūr

Bî-irâdet zerrede yoktur vuķū'
Emre nâzır ger uşul ger fūrū'

Olmasa taķdîr-i Mevlâ-yı şekûr
Zerrede kudret mi var, ide zuhûr

- 75 Olmasa taķdîre muvâfık bir 'amel
Ol olur mevcûd ber-vefk-i emel

Ol meşîyyetle bulur elbet vuķū'
Şüphe yokdur aşla tâbî'dir fūrū'

Hâk murâd etmezse bulmaz ol vücûd
Biñ irâdet eylemez ol fi'le sûd

Var iken ol nesneye sa'y-i sebeb
Hâşıl olmaz eyleseñ yüz biñ taleb

Bil ki ta'lik-ı irâdet yok aña
Hüsni-i tevfiķ olmadı rûzî saña

- [15a] 80 Olsa tevfiķa muķârin her ümûr
Eyler ednâ sa'y ile bî-şek zuhûr

İster iseñ ger irâdetten haber
Sen de kesb ü sa'y ile kaşd-ı zafer

Ol irâdet kim kula maşrûftur
Hadd ü vaşfı cüz ile ma'rûftur

Hem denir ol cüz'e cüz'ü ihtiyār
Kulda vardır ihtiyār-ı i'tibār

Ya'nî 'abdiñ cānibi muhtārıdır
Nik ü bed, tercihi fi'l ü kārıdır

85 Hayr içün eylerse kul şarf-ı murād
Halk eder tevfiķ⁷⁹ Rabbü'l-'ibād

Eylese şarf-ı irādet şerre, ger
Gerçi rāzî olmaz ammā halk ider

Hay u şerr anıñ murādıyla olur
Farkı ancak kul rızasında bulur

Çün mürîd aşıla rācî'dir murād
Ol irādet Hāk'a eyler istinād

Hayr u şerriñ Hālikı Allah'dır
Gayrdır zanneyleyen güm-rāhtır

90 Hayra rāzı, şerre yok ammā rızā
İster iseñ eyler ammā kim kazā

Kul neye eylerse şarf-ı ihtiyār
Halk eder muhtārını ol Girdigār

Nesneden 'aciz degildir kudreti
Böyle cārîdir ezelden hikmeti

İhtiyāra benden istersen cevab
Kulda mutlak oldı kesb ü iktisāb

Hālikıñdır fi'l-ḥakika iktidār
Kulda ancak kesbe vardır ihtiyār

⁷⁹ i: tevfiķ ile

- 95 Bundadır cüz'i irâdet mebhâşi
Cüz'idir ammâ oldu küllüñ muhdişi

Ol irâdet biline Hâk'dandır saña
Nimetiñ bil, şükürünü eyle aña

- [15b] Hâlikiñ fermânı emr-i tâmdır
Ol irâdet kainâta 'âmmıdır

'Abd içün kesb ise de ef'âl eger
Oldı ol fi'le irâdet-i kâr-ger

Olmasa feyz-i irâdet Hâk için
'Acz olurdu kâdir-i mutlak için

- 100 Eylese kâfirden imânı murâd
Küfrüñ ibkâ eylemez cehl-ü inâd

Ol irâdet nûrı buldukta vuzûh
Meyl-i imân kalbine eyler sünûh

Pertev-i nûr-ı hidâyetle 'âyan
İhtiyârıñ şarfe ider ol ân hemân

Hâk mürîd-i mutlak oldu ol Hudâ
Kesb-i 'abd olmaz irâdetten cüdâ

Hep murâd-ı Hâk ile eyler zuhûr
Bî irâdet oldu memnû 'u's-şudûr

- 105 'Âlem-i ğayb ü şehâdette müdâm
Her ümûr oldu irâdetle temâm

Bu mezâhirde ne kim cârî olur
Cümle atf-ı kudret-i Bârî olur

Tarfetü'l-'ayn ve sünûh-ı hâtırâ
Nazra-i edânî'i nûr-i başıra

Olmaz illā kim ẓazā ile ẓader
Cümlede olmak gerek der-kār-ger

Cümle taẓdīrāt ü tecdīd ile
Ḥalkına vābestedir bī-iṣtibāh

- 110 Ḥüsn ü ẓubḥ u nef ‘u darda ser-be-ser
Hem meṣiyyet, hem irādet mu‘teber

Ettiler ba‘zı aña ıtlāk-ı ẓazā
Kim ide ḥükm-i irādet iḳtiẓā

Bu ẓazā baḥşinde taḥkīk-i kelām
Ḥükm-i icmālī’i ḥaḳtır vesselam

Ḥükm-i küllī ola maḥluḳāt içün
Ḥālet-i ‘āyān mevcūdat içün

- [16a] Bil mişālīn baḳ kitāb-ı Ḥālīk’a
Oldı naṣş-ı küllü nefsin zāiḳa⁸⁰

- 115 Cümle enfüs zāiḳatü’l-mevtdir
‘Aḳıbet ma‘rüz-ı naḳl-ü fevttir

Küllü şey’in hālīkūn⁸¹ ẓavli daḥī
Bir mişāl-i diger oldı ey aḥī

Ḥükm-i küllīdir ki, Ḥaḳ verdi ḥaber
Kim zevi’l-ervāḥ terk-i rūḥ eder

Bil, ẓader tafşıl olub icmāl içün
Ḥükm-i iṣbāt eyler ol her ḥal içün

Eyleyüb ta’yīni esbāb-ı ḥuṣūl
Eyler icād⁸² fūrūāt-u uṣūl

⁸⁰ Āl-i ‘İmrān 3/185.

⁸¹ el-Kasas 28/88.

⁸² s: icād u

- 120 Muḳtezâ-yı kâbiliyyât üzre hep
 Ȳıldı bir â'yâna tâ'yîn-i sebeb

Mücebât-ı hâşş-ı istî'dât ile
 Her birin izhâr ider icâd ile

Eyleyüb tâ'lik-i ahvâl-i ümûr
 Eyler ol vâkt-i mu'ayyende zühûr

Ser-be-ser ahvâl ü â'mâr u ecel
 Oldılar maḥşûş-ı esbâb-ı 'ilel

Lâ cürm etmek içün tefhîm-i hâl
 Lâzım oldu saña irâd-ı mişâl

- 125 Bir mu'ayyen günde Zeyd'in 'illeti
 Hükûm-i maḥşûş ile mevt-ü rihletî

Oldı bil-taḫşîli icmâl-i kâder
 Ȳaderi ma'lûm ile keşf-i hâl eder

Cümle eşyâ emr-i maḥkûm iledir
 Hep zühûr-ı kâder-i ma'lûm iledir

Ger dalâlet ger hidâyet bî-gümân
 Cümle mevḫûf-ı meşîyyettir 'ayân

Emriniñ maḥkûmudur ser-cümle hâl
 Yok ḫazâsın redde imḫân ü mecâl

- 130 Bir ḫazâ maḫtûm-ü mübrem olsa ger
 Anı redde ḫâdir olmaz kimseler

[16b] Hâkim-i muḫlaḫtır ol Rabbi Ezel
 Hükûm anıñ ferman anıñdır mâ-ḫaşal

Her ne kim i'tâ ede men'î muḫal
 Men'ini i'tâya ḫôd yôḫtur mecâl

Saňa bu şahid yeter ey nükte-dân
Lem yekûn mâ-lem yeşe' mâ-şâ'e kân

İstese nâsa hidâyet ol Hudâ
Cümle eylerdi kabûl-i ihtidâ

- 135 Muḳteżây-ı hikmet üzre ol îlâh
Eyledi sebt-i ḳazâ bil-iştibâh

Cennet ü düzâh bulup reng-i vücûd
İkisi de oldu nîrengi'-ş-şühûd⁸³

İsmi “Hādî” maḫheridir kimi bil
Kimi oldu maḫheri ism-i “Muḫill”

Cümlede geldi huşûle mâ-ḫaşal
İḳtîzâ-yı ḳâbiliyât-ı ezel

Feyz-i aḳdes kim, o dur levḫ-i ḳazâ
Oldı meştûr-i” meẓâ mâ ḳad maẓâ”

- 140 Emrin izhâr eyleyüb icâd ile
Cümleyi ḫalk eyledi ezdâd ile

Küfr ü imân fevz-ü hüsrân, ḫayr u şerr
Ṭâ'at u isyân ile hem nef'u zarr

Hem daḫî inkâr u irfân ü kemâl
Cebr ü kesr ü nîk ü bed, naḳz u vebâl

Her ne var men'u aṭâ, ḳaḫr u rızâ
Ṭâbi' 'ilm-i îlâhîdir ḳazâ

Cümle Ḥaḳ'dandır zuhûrâtı vücûd
Ḥalk eder icâd-ı Feyyâz-ı Cûd

⁸³ i: tebrik-i şühûd

- 145 Oldı bu da'vâyı işbata delil
Ma'nâ-yı küllün minallah⁸⁴i'l-celîl

Hayr ile şerriñ zuhûrunda velî
Bu cihetten oldı bir fark-ı celi

Bâiş-i hilkât-i şürûra muttaşıl
Kim kusûr-i kabiliyet oldı, bil

- [17a] Bu mezâhirde neķâyışla şürûr
Olmadı illâ kavâbilden kusûr

Her ne kim müstevcib-i icâddır
Kâbiliyyât ile istî'dâttır

- 150 Mukteżâ-yı kabiliyyât-ı enâm
Oldı hüsn ü kubh u hayr u şerre nâm

Hakk'a muhtaş kudret ve icâd-ı halk
Halka nâzır kesb-ü istî'dât-ı halk

Halk u icâd oldı Hakk'dan feyz-yâb
Kulda ancak oldı fi'l-i iktisâb

Hayr u hüsn cānib-i Allah'dan
Şerr ise nefsi bed-ü güm-râhdan

Gerçi oldı cümlesi maḥlûk-i Rab
'Abde vâcibdir mürâ'ât-i edeb

- 155 Gerçi Hakk'dır hayr u şerriñ Hâlikı
Nefse nisbet oldı şerriñ lâyıķı

Bu kazâ ile kaderde ba'zılar
Mezheb-i Cebriyye'ye sâlik oldılar

⁸⁴ en-Nisâ 4/78.

Şandılar kim hük-m-i taqdîr-i kazâ
'Abde cebr-i şarfî eyler iktizâ

Halk ef'âlinde hep mecbûr ola
Ribka-i maqdûr ile maKhûr ola

Eyleyüp 'aql ile bahş ü ihtilâf
Oldılar ser-güşte-i semt-i hılâf

160 Oldı tahkîk üzre ma'na-yı kader
Hâliğin 'ilm-i kadîminden haber

Halkın isti'dâtı üzre bi't-temam
Hayr u şerri çün bilür Rabbü'l-enâm

Her ne kim eyler 'ibādından şudûr
Cümleyi 'alem Hudāvend-i şekûr

Müslime lazımdır etmek bî-keder
Mezheb-i haq üzre işbât-ı kader

[17b] Bil, kader oldır ki, taqdîr-i Hudā
Etti ahkâmı meşiyetle edā

165 Tā ezel, eşyâyı taqdîr eyledi
Kulların kesb ile tahyîr eyledi

'İlm-i Sübhānide oldı ser-be-ser
Vaqt-i ma'lûm üzre ahkâm-ı kader

Her ne kim mefhûm-i taqdîrattır
Her biri mā'lûmâtü'l-evkâtdir

Çünkü eşyā, vaqt-i ma'lûmun bulur
Muhteżā-yı 'ilm Haq üzre olur

Nice taqdîr eylemiş ise Hudā
Eyler ahkâmın zuhurı ibtidā

- 170 Vakte merhûndur uşûliyle fûrû'û
Vakti geldikde bulur elbet vuķû'

Baķs-i taķdîr-i ķazâda bi'l-ķıyâs
Oldılar üç mezheb üzre ba'zı nâs

Biri Cebriyye o kavm-i bî-başar
Biri ehli i'tizâl ile Kader

Hem üçüncü Ehl-i sünnet mezhebi
Cümle Manşûr u 'âli kevkebi

İkisi bâtıl biri haķtır anıñ
Cümle erkânı muhaķķaktır anıñ

- 175 Mezheb-i Cebriyye'dir râh-ı zâlâl
Ettiller buķlân ile beş-ı maķâl

Gerçi kim taķdîr-i iķrâr ettiler
İhtiyâr-ı 'abdi inkar ettiler

Didiler insanda yokdur ihtiyâr
Cebr taķdîr iledir ser-cümle kâr

Ķul irâde eylesin yâľud ibâ
Cebr eder fi'l-i muķadder ģaliba

Ķayr u şerr taķdîr olur ģalib aña
İster olsun olmasın şalib aña

- 180 Derler: insan oldu mânend-i şecer
Şarşar-ı taķdîr anı taķrik eder

- [18a] Olsa eşcâra vezîde rûzigâr
Ķalmaz anda hiç sükûna ihtiyâr

Gör ne bâtıldır bu beyhûde kelâm
Gün gibi buķlânı zâhirdir temâm

Olmasa insanda cüz'i ihtiyār
Aña teklîf eylemezdi Girdigār

Olmasa teklîf insana revā
Lāzım olmazdı kitāb-u enbiyā

- 185 Mezheb-i şānīdir ehl-i i'tizāl
Oldılar ehl-i qaderle yek-maḳāl

Zirā insan, ḥāl-ı ef'ālīdir
Ḥayr u şerde hem mürīd-i ḥālīdir

Eylediler gerçi işbāt-ı qader
Ehl-i bid'atdır bu ḳavmī⁸⁵ bī-zafer

Meyl edüp beyhūde ḳavl-i kasīde
Düşdüler bu i'tikād-ı fāsīde⁸⁶

Ḥalk-ı ḥayrī Ḥaḳḳ'a nisbet ettiler
Ḥalkı şerri ḡayra müşbit ettiler

- 190 Eyleyüb sırr-ı ḥaḳīḳatten zühūl
Şirk-i zımnī etti ol ḳavm-i cehūl

Ḥālīḳiyetde edüb ḳavl-i rekīk
Ettiler Ḥallāk'a maḥlūḳı şerik

Şandılar oldu bu fīkr-i nā-revā
Gayet tenzīh-i Zāt-ı Kibriyā

Bu gürūh idüp hevādan iltizāz
Kim mecūs-i ümmet⁸⁷ oldu el-iyāz

Dedi peygamber o Hādi-yi enām
Ruḥ-i pākine şalāt ile selām

⁸⁵ s: bu ḳav bī-zafer

⁸⁶ i: i'tikāda süde

⁸⁷ Ebû Dâvud, "Sünnet", 17.

- 195 Ümmetim anlardan etsin ihtirâz
Fevt olursa etmesin aña namaz

Bildirip ol fırkanıñ mahiyetin
Ya'nî aşhâb-ı kader" keyfiyetin

Dedi onlardır mecûs-i ümmetin
Kim dalâlettedir yolu ol milletin

- [18b] Oldı yek-mezhep mecûs ile kader
Ol Hâk buñlânını temyîz eder

Çün mecûs oldı o kavmi dî-sefeh
Gör nedir teşbîhte vech-i şebah

- 200 Kim Mecûs, ol merşad-ı âteş-i feşân
Zulmet ü nûra eder isnâd-ı şân

Hayra derler ya'nî fi'li nurdur
Fi'li zulmet cümle şerr u şûrdur

Didi onlar: hayr olur Allah'dan
Faili şerriñ ve'l-yekûn ehrimen

Şirk edip hâşâ Hudâ-yı vâhîde
Müşrik oldılar o ferd ü mâcîde

Beñzedi onlar mecûsa şüphesiz
İ'tikâdın añlarıñ redd eyleriz

- 205 Oldı ikfâdan münezzeh ol Kerîm
Diyelim: Estağfirullah el-azîm

Qavl-i sâliş mezheb-i Manşur'dur
Hâk ile maqbûldür, meşhurdur

Hep budur aşhâb-ı Hâkk'ın mañlabı
Ehl-i sünnet ve'l-cemâ'at mezhebi

Ḥayr u şerr bi'l-cümle ef'āl-i 'ibād
Oldı maḥlūk-ı Ḥudā etme 'ināt

Kesb ü ḥalk oldu egerçi nık ü bed
Fi'liniñ ḥallākıdır Rabb-i Şamed

210 Ḥalkı hem ef'āl ḥalkı ser-be-ser
Ḥālık u Bākī olan Ḥaḳ ḥalk eder

Fark odur kim ḳulda vardır ihtiyār
Ol sebebden oldu teklife medār

İhtiyār u fi'l irādetle olur
Cānib-i Ḥaḳḳ'dan meşiyyetle olur

Bi'l-meşiyye bi'l-irāde, bi'l-ḳader
Hep ḳazā-yı Ḥaḳḳ'dır anda Kār-ger

Nık ü bed ammā ki ettikde zuhūr
İhtiyār-ı 'abd ile eyler şudūr

[19a] 215 Ehl-i teklif oldılar bi-irtiyāb
Cümle fi'liyle mu'ākāb yā müşāb

'Āmil-i ḥayra mükāfāt-ü şevāb
Fā'ili şerre mücāzāt-ü 'īḳāb

Olmasa Ḥaḳḳ'dan meşiyyet şöyle bil
Ḥayr u şerre kimseler ḳādir değıl

Bi'l-meşiyye maḥv u işbāta cevāp
Oldı naşşı 'indehu ümmü'l-kitāb⁸⁸

SONUÇ

Osmanlı ulemāsının kelām ilminin belli başlı konularından irāde ve kazā-kader meselelerine ayrı bir önem verdikleri, bu konuları ihtiva eden pek çok eser yazdıkları görülmektedir. Nazım ve nesir türünde kaleme alınan bu eser-

⁸⁸ er-Ra'd 13/39.

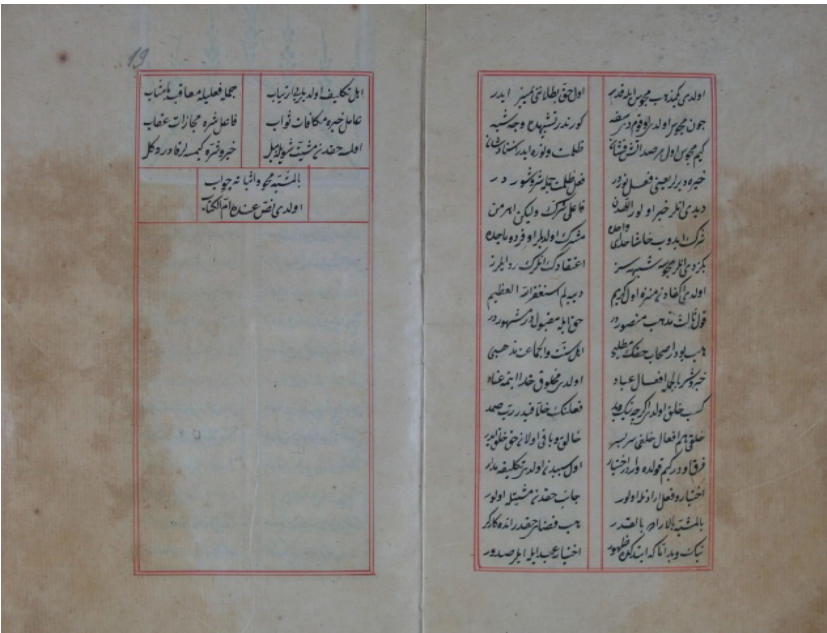
lerden birisi de Nahîfî'nin *Mübâhase-i Kazâ ve Kader* adlı eseridir. Eser manzum bir üslupla yazılmış, kazâ-kader ve irâde konularını Mâtürîdî düşünce ekseninde ele almıştır. Diğer bir ifadeyle Mâtürîdî kelâm geleneğinin kader görüşünü yansıtmaya açısından müellifin bu eseri önemlidir. Bilindiği üzere Fatih dönemine kadar Osmanlı ilim geleneği üzerinde hâkim bir karakter olarak Eş'arî düşüncenin varlığından söz etmek mümkündür. Fatih tarafından Sahn-ı Semân medreselerinin teşekkülü ve farklı coğrafyalardan getirilen ulemanın da etkisiyle Osmanlı coğrafyasında Hanefî-Mâtürîdî anlayışın da neşv-ü nema bulduğu görülür. Nahîfî'nin ortaya koyduğu görüşler itibarıyla Molla Fenârî'nin sentezleme anlayışıyla başlayan ardından İbnü'l-Hümâm ve Hızır Bey ile devam eden Mâtürîdî anlayışın bir devamı niteliğinde olduğu söylenilebilir. Nitekim Nahîfî Eş'arîliği hiç zikretmemekte ve konuyu bütünüyle Mâtürîdî perspektiften ele almaktadır. Üst kimlik olarak adlandıracağımız bir şekilde de Ehl-i sünnet ve'l-cemaat adını kullanmaktadır. Müellifin Eş'arîliği hiç zikretmemiş olmasını ise, Mâtürîdîlikle Eş'arîlik arasındaki ayrımı çok önemsemediği, ya da itikâdî açıdan bir sorun olarak görmediği şeklinde değerlendirilebilir. Aksi takdirde Cebriyye ve Mu'tezile'nin yanında Eş'ariyye'yi de zikretmesi ve eleştirmesi gerekirdi. Bu bağlamda müellifin Cebriyye ve Kaderiyye mensuplarına yönelttiği eleştiriler dikkate şayandır. Böylelikle onun söz konusu mezheplerin görüşlerinin tutarsızlığını ortaya koymak suretiyle iddialarını çürütmeyi amaçladığı görülmektedir.

Eserde üslup açısından takriri bir metodun benimsendiği anlaşılmaktadır. Müstakil bir kelâm eserlerine nispetle sayfa sayısı bakımından hacimli olmamasına karşın eserde kazâ ve kader bahislerine ilişkin İslâm düşüncesinde tartışılan pek çok meselenin ele alındığını görmek mümkündür. Müellifin Farsça ve Arapçaya hâkimiyeti eserin diline yansımıştır. Bu nedenle eserde ağıdalı bir dilin kullanıldığı söylenilebilir. Kezâ metnin muhtevasından Nahîfî'nin dinî ilimlere ve özellikle kelâm-akâid meselelerine vukûfiyeti belirgindir.

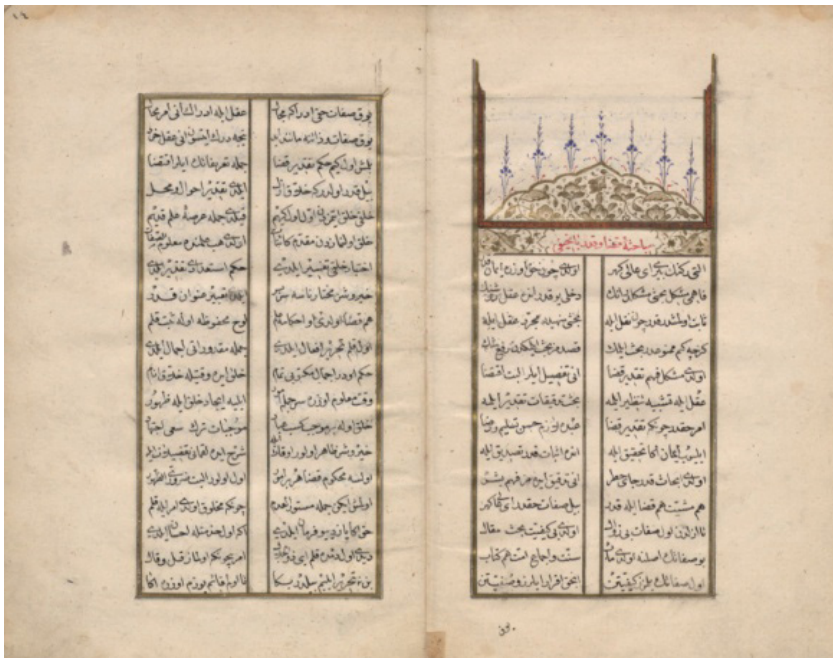
Nahîfî, Hz. Mevlânâ'nın *Mesnevî'sini* tercüme etmiş olması nedeniyle ilim dünyasında haklı bir şöhreti var ancak müellifin çalışmamıza konu olan eserinin kendi şöhreti nispetinde tanınmamış ve yaygınlaşmamış olması düşündürücüdür.

Yapılan bu çalışmayla hem Mâtürîdî akaidinin anlaşılması sağlanmış hem de Osmanlı gerileme devri ilim ve irfan anlayışı bu güne aktarılmıştır. Ayrıca keza müellifin bu eseri, şerh ve haşiyecilikle itham edilen Osmanlı müelliflerinin esasında pek çok özgün eser de ortaya koymuş olduklarına ilişkin önemli bir belge durumundadır.

Eserin kütüphanelerde bulunan iki nüshasının ilk ve son varakları.
Süleymaniye Kütüphanesi, Yazma Bağışlar, nr. 2245, 12b- 19a vr.

İstanbul Üniversitesi, Nâdir Eserler Kütüphanesi, nr. 1652, 13b-19a vr.

KAYNAKÇA

- Ak, Ahmet. *Büyük Türk Alimi Mâtürîdî ve Mâtürîdîlik*. İstanbul: Bayrak Matbaası, 2008.
- Aliyyü'l-Kâri, Ali b. Sultan Muhammed. *Şerhu'l-Fıkhu'l-ekber*. Trc. Yunus Vehbi Yavuz. İstanbul: Çağrı Yayınları, 2016.
- Altun, Hilmi Kemal. *Osmanlı Müelliflerince Yazılan Kazâ-Kader Risâleleri ve Taşkoprîzâde'nin Risâle fi'l-Kazâ ve'l-Kader adlı Eseri*. Yüksek Lisans Tezi, Marmara Üniversitesi, 2010.
- Aypay, A. İrfan. *Nahîfî Süleyman Efendi, Hayatı, Eserleri, Edebi Kişiliği ve Divanının Tenkitli Metni*. Doktora Tezi, Selçuk Üniversitesi, 1992.
- Bağdathî İsmail. *Hediyetü'l-ârifin*. İstanbul: 1951.
- Buhârî, Ebû Abdillâh Muhammed b. İsmâil b. İbrâhîm el-Cu'fi. *el-Câmi'u's-sahih*. Beyrut: Müessesetü'r-Risâle nâşirün, 1438/2017.
- Bursalı Mehmed Tahir. *Osmanlı Müellifleri*. 3 Cilt. İstanbul: 1972.
- Çelebioğlu, Amil. "Süleyman Nahîfî ve Fazilet-i Savm (Zuhrû'l-Ahire Adlı Eseri)". *Diyanet Dergisi* (1972): 342-350.
- Demir, Osman. "Osmanlı'dan Cumhuriyet Türkiye'sine Akâid-Kelâm Literatürü". *Türkiye Araştırmaları Literatür Dergisi* 14/27 (2016): 9-52.
- Ebû Dâvud, Süleymân b. el-Eş'as b. İshâk es-Sicistânî el-Ezdî. *es-Sünen*. Beyrut: Dârü'l-kitâbi'l-Arabî, ts.
- Ebû Hanîfe, Numan b. Sabit. *el-Fıkhu'l-ekber*. Thk. Muhammed b. Abdurrahman el-Hamîs. Birleşik Arap Emirlikleri: Mektebetü'l-furkan, 1999.
- Er, Şaban. *Nahîfî Süleyman Efendi Külliyyatı*. İstanbul: Kutup Yıldızı Yayınları, 2014.
- Eş'arî, İsmail b. Hasan. *Kitabu'l-lum'a fi'r-reddi ala ehli'z-zeyğî ve'l-bid'a*. thk. Hammude Ğurabe. Londra: 1955.
- Eş'arî, İsmail b. Hasan. *el-İbâne an su'ulî'd-diyâne*. Thk. Hüseyin Mahmud. Kahire: Dârü'l-ensar, 1937.
- Gelenbevi, İsmail. *Hâşiye-i Gelenbevi ale'l-Celâl*. İstanbul: Matbaa-ı Âmiye, 1307.
- Gölcük, Şerafettin-Toprak, Süleyman. *Kelâm*. Konya: Tekin Yayınları, 2016.
- İbn Fûrek, Ebû Bekir Muhammed el-Hasan. *Mücerredü makâlâtî's-şeyh ebi'l-hasan el-Eş'arî*. Thk. Ahmed Abdirrahmân es-Sâyih. Kahire: Mektebetüs-sakafeti'd-diniyye, 2005.
- Karaağaç, Hilmi. "Osmanlı'dan Bugüne Manzûm Akâid Risâleleri". *Türkiye Araştırmaları Literatür Dergisi* 14/28 (2016): 99-118.
- Kehhâle, Ömer Rıza. *Mu'cemü'l-müellifin*. Beyrut: Dârü ihyâit-türâs, ts.
- Nahîfî, Süleyman Efendi. *Mübâhase-i Kazâ ve Kader*. Süleymaniye Kütüphanesi. Yazma Başışlar, nr. 2245.
- Nahîfî Süleyman Efendi. Manzûme-i akâid*. Süleymaniye Kütüphanesi, Esad Efendi, nr. 1399.
- Nesefî, Ebû'l-Muîn. *Tabsiratü'l-edille fi usûli'd-dîn*. nşr: Hüseyin Atay, Şaban Ali Düzgün. Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 2003.
- Özervarlı, M. Sait. "Osmanlı Döneminde Kelâm İlmi: Muhteva ve Yönelişler". *Osmanlı'da İlm-i Kelâm*. ed. Osman Demir v.dğr. 3-51. İstanbul: İsar Yayınları, 2016.

- Özervarlı, M. Sait. "Osmanlı Kelâm Geleneginden Nasıl Yararlanabiliriz". *Dünden Bugüne Osmanlı Araştırmaları*. 197-213. İstanbul: İSAM Yayınları, 2007.
- Özervarlı, M. Sait. "el-Emâli". *Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi*. 11: 73-75. İstanbul: TDV Yayınları, 1995.
- Özfırat, Bayram. "Tokatlı İshak Efendi ve Nazmu'l-leâli adlı Mesnevîsi". *Divan Edebiyatı Araştırmaları Dergisi* 15 (2015): 315-376.
- Sâbüni, Nureddin. *el-Bidâye fi usûli'd-dîn*. Trc. Bekir Topaloğlu, *Mâtürîdiyye Akaidi*. Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, 1988.
- Uzun, Mustafa. "Nahîfî". *Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi*. 32: 297-299. Ankara: TDV Yayınları, 2006.
- Yavuz, Yusuf Şevki. "Mâtürîdiyye". *Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi*. 28: 165-175. Ankara: TDV Yayınları, 2003.
- Yazıcıoğlu, M. Sait. "el-Kasidetü'n-Nüniyye". *Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi*. 24: 571-572. İstanbul: TDV Yayınları, 2001.
- Yeprem, M. Saim. *Mâtürîdî'nin Akîde Risalesi ve Şerhi*. İstanbul: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 2015.
- Yeprem, M. Saim. *İrâde Hürriyeti ve İmâm Mâtürîdî*. İstanbul: Marmara İlahiyat Vakfı Yayınları, 1997.

